

Vivian E. Robson, *The Fixed Stars and Constellations in Astrology*

© 2017 by Editura POLIROM, pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă : Hartă celestă din secolul al XVII-lea, realizată de cartograful olandez Frederik de Wit (detaliu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

ROBSON, VIVIAN

Stele fixe și constelații în astrologie / Vivian Robson ; trad. de Nicoleta Eșanu (coord.),
Mihaela Dicu, Mihaela Ișfan și Monica Lazăr. – Iași : Polirom, 2017

Index

ISBN print: 978-973-46-6670-6
ISBN ePUB: 978-973-46-6896-0
ISBN PDF: 978-973-46-6897-7

- I. Eșanu, Nicoleta (trad.)
II. Dicu, Mihaela (trad.)
III. Ișfan, Mihaela (trad.)
IV. Lazăr, Monica (trad.)

Vivian E. Robson

STELE FIXE ȘI CONSTELAȚII ÎN ASTROLOGIE

Traducere de Nicoleta Eșanu (coord.),
Mihaela Dicu, Mihaela Ișfan și Monica Lazăr

Ediție îngrijită și note de Mihaela Dicu

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte (Asociația Astrologilor din România)</i>	7
Prefață	9
Capitolul I. Stele fixe în astronomie.....	11
Capitolul II. Influența constelațiilor.....	21
Capitolul III. Reședințele lunare	65
Capitolul IV. Stele fixe în astrologia natală	87
Capitolul V. Influența stelelor fixe, nebuloaselor și rouirilor de stele.....	101
Capitolul VI. Stele fixe în astrologia mondială.....	207
Capitolul VII. Stele și constelații în magia medievală.....	215
Capitolul VIII. Stele fixe în astro-meteorologie	227
<i>Anexe</i>	235
<i>Index</i>	259

Cuvânt-înainte

Gemeni cu Ascendent Fecioară – deci dublu mercurian –, Vivian Erwood Robson era menit să devină un *scrib al zeilor*. A fost astrolog, scriitor, editor, bibliotecar și geolog, avea cunoștințe avansate de matematică și, în afară de limba maternă, engleză, mai stăpânea franceza, germana și latina. Universul a rânduit astfel încât una dintre cele mai faimoase opere ale sale să fie tradusă în limba română de către colectivul de traducători al Asociației Astrologilor din România (AAR), o entitate tot Gemeni cu Ascendent Fecioară. Și, pentru ca mesajul astrelor să fie și mai explicit, atât în cazul lui Robson, cât și în cel al AAR, stăpânul hărții, Mercur, este conjunct cu Aldebaran, una dintre cele patru stele regale ale anticilor, aducătoare de faimă, inteligență și elo- cință. Surprinzoarele asemănări dintre harta natală a lui Vivian E. Robson¹ și cea a Asociației Astrologilor din România² sunt, fără îndoială, de bun augur!

La scurt timp de la nașterea sa, AAR a pus bazele proiectului *Traduttore*, cu scopul de a traduce în limba în română articole și cărți de astrologie de referință, cu valoare deopotrivă practică și cultural-științifică. O astfel de lucrare este *Steile fixe și constelații în astrologie*, de Vivian E. Robson, publicată pentru prima dată în Anglia în 1923. În timp, traducerea a trecut prin refaceri succesive, iar componența echipei de traducători a fost restructurată. Varianta finală a traducerii este rezultatul eforturilor următorului colectiv:

1. Vivian E. Robson s-a născut pe 26 mai 1890, la ora 12.04, la Birmingham, Marea Britanie.
2. Asociația Astrologilor din România a căpătat personalitate juridică pe 9 iunie 2004, în jurul orei 13.00, la Craiova, România.

- Nicoleta Eșanu, vicepreședinte AAR și redactor-șef adjunct al revistei AAR, *Astrelle*, actualul coordonator al proiectului *Traduttore*;
- Mihaela Dicu, președinte de onoare AAR și membru fondator al revistei *Astrelle*, cea care a propus ca această lucrare să fie tradusă în limba română;
- Monica Lazăr, membru AAR, sub coordonarea căreia a debutat proiectul *Traduttore*;
- Mihaela Ișfan, secretar AAR.

Demersul nu a fost unul tocmai simplu, având în vedere particularitățile textului robsonian. Traducătorii s-au confruntat atât cu provocări de natură lexicală, dată fiind abundența de referințe astronomice și mitologice din textul de origine, cât și cu o serie de inexactități lingvistice ale autorului (enumerări haotice de termeni, exprimări eliptice etc.), dificil de tradus în limba română într-un mod convenabil din punct de vedere stilistic.

În cele din urmă însă, traducerea volumului de față nu s-a dovedit a fi doar un efort colectiv susținut, ci și o investiție utilă de timp și energie. După aproape un secol de la scrierea ei, lucrarea apare acum, pentru prima dată, în limba română, venind să acopere un gol semnificativ din biblioteca oricărui pasionat de știința astrelor. S-o întâmpinăm aşadar cum se cucine!

Asociația Astrologilor din România

Prefață

În ultimii ani, stelele fixe și constelațiile au stârnit interesul și curiozitatea celor ce studiază astrologia, dar aceștia au fost împiedicați să le cerceteze din cauza lipsei de informații în domeniu. Majoritatea cărților moderne de astrologie păstrează tăcerea asupra acestui subiect; exceptie fac, poate, câteva comentarii înșelătoare cu privire la influența stelelor în cazurile de orbire. Pentru a se obține mai multe detalii, este necesar să se consulte un mare număr de cărți vechi, care sunt dificil de procurat și deseori au prețuri prohibitive. Din acest motiv, de cățiva ani încoace, s-a simțit din ce în ce mai mult nevoie unei cărți dedicate exclusiv semnificației astrologice a stelelor și constelațiilor. Lucrarea de față vine în întâmpinarea acestei cereri și umple cea mai serioasă din tre lacunile literaturii astrologice.

Scopul meu, atunci când am compilat toate informațiile adunate aici, nu a fost să institui un demers creativ sau unul de natură critică. Mi s-a părut mai potrivit să-i prezint celui ce studiază astrologia tot ce s-a scris vreodată, din punct de vedere astrologic, despre stele, pe larg și bine sistematizat, fără a modifica ori prelucra în mod critic informația, astfel încât prezenta carte să fie o bază solidă pentru o eventuală muncă de cercetare ulterioară. Aceasta este și motivul pentru care am inserat, în cazurile în care am făcut-o, puține observații personale sau critici.

Nu pretind aşadar că ar fi vorba despre o lucrare originală, ci mai degrabă despre una completă, care conține tot ce s-a publicat despre acest subiect din Evul Mediu până în prezent. Nu am

precupețit niciun efort pentru a o duce la bun sfârșit și am folosit din plin toate sursele de informații. O bibliografie amănunțită nu este necesară, mai cu seamă deoarece aceasta ar cuprinde în jur de 200 de titluri, dar mă simt totuși dator să amintesc de *Știința și cheia vieții*, vol. IV, de Alvidas, care conține multe informații despre influența anumitor stele, și de carteau lui R.H. Allen *Numele stelelor și semnificația lor*¹, pe care o consider cea mai competență carte disponibilă în domeniul privind etimologia și ortografierea numelor stelelor. Trimiterile din cadrul lucrării la Ptolemeu, Wilson, Simmonite, Pearce și Bullinger se referă, când nu se specifică altceva, la cărți precum *Tetrabiblos*, *Dicționar de astrologie*, *Arcana filosofiei astrale*, *Manual de astrologie* și *Martorul Stelelor*. Nu am inclus în lucrare niciun fel de schițe sau ilustrații ale constelațiilor, pentru că acest fapt ar fi crescut cu mult prețul editării, fără să aducă textului un avantaj pe măsură. Cei care vor dori să aprofundze cercetarea stelelor vor avea nevoie de anumite hărți ale cerului sau, și mai bine, de un glob celestial, dar pentru demersurile astrologice obișnuite nu este nevoie de nicio hartă.

În cazul în care această carte va stimula studiul astrologic al stelelor și va încuraja munca de cercetare a lor, voi considera că și-a îndeplinit menirea.

VIVIAN E. ROBSON
48 Flanders Mansions,
Bedford Park, Londra, W4
5 iulie 1923

1. *Star Names: Their Lore and Meaning* (1899), de Richard Hinckley Allen, este un volum care are ca subiect numele stelelor și constelațiilor, istoricul și legendele lor.

Capitolul I

Stelele fixe în astronomie

În vremurile de început ale astronomiei corpurile cerești sau stelele erau împărțite în două mari grupe, una fiind reprezentată de stelele fixe, iar cealaltă de stele „ciudate” sau rătăcitoare, numite în prezent planete. Stelele fixe erau considerate ca stânđ nemîșcate și, deși se știa că pozițiile lor raportate la echinocțiul se schimbau datorită precesiei, abia de curând s-a descoperit că aşa-zisele stele „fixe” posedă mișcare independentă și se deplasează prin spațiu pe imense și necunoscute orbite. Prin urmare, se poate remarcă de la bun început faptul că exprimarea stele „fixe” nu este întru totul corectă, dar că e util ca aceasta să fie totuși reținută, de vreme ce există o tendință nefericită printre anumiți astrologi de a folosi, într-un mod destul de poetic, cuvântul „stele” în loc de „planete”.

Fiecare stea fixă pe care o vedem pe cerul nopții este un *soare* foarte asemănător, în structură și compoziție, cu Soarele nostru și care diferă de acesta doar prin mărime și temperatură. Ea strălucește prin propria-i lumină și este, probabil, înconjurată de propriul sistem de planete, cu toate că, din cauza enormei distanțe la care este situată față de Pământ, e imposibil ca vreun telescop construit până în prezent să-l descopere, lucru valabil chiar și în cazul celei mai mari dintre aceste planete; de fapt, dacă Soarele nostru s-ar muta la distanța la care se află cea mai apropiată dintre stelele fixe, atunci el ar apărea pentru noi ca o stea de magnitudinea șase, iar Jupiter, aşa mare cum e, ar fi cu totul în afara

puterii de observare a telescoapelor noastre. Rezultă de aici că cea mai mare parte a stelelor vizibile cu ochiul liber și stelele strălucitoare în totalitatea lor sunt infinit mai mari decât Soarele nostru, care, prin comparație, este un membru mic al Universului.

DISTANȚELE. Dacă ar fi să măsurăm în kilometri distanța la care se află o stea față de Pământ, ar rezulta o cifră enormă pe care mintea umană nu este în stare să o înțeleagă. Astfel că, pentru a reduce cifrele la dimensiuni inteligibile, asemenea distanțe sunt exprimate de obicei în *ani-lumină*. Un an-lumină este distanța străbătută de lumină într-un an, la viteza de aproximativ 299.792,458 km pe secundă, adică aproximativ 9.500 de miliarde de km. Sunt cunoscute distanțele față de Pământ doar în cazul câtorva dintre cele mai apropiate stele; printre acestea, cea mai apropiată de noi este Bungula (α Centauri), aflată la o distanță de 4,3 ani-lumină, iar una dintre cele mai îndepărtate este Steaua Polară, la o distanță de 44 de ani-lumină.

Principiul fundamental care stă la baza determinării distanței unei stele fixe față de Pământ este simplu și ușor de descris. Să presupunem că măsurăm altitudinea unei stele sau unghiul dintre ea și orizont într-o anumită noapte din an și, încă o dată, într-o noapte, şase luni mai târziu, atunci când Pământul este în punctul opus de pe orbita sa. Cunoscând diametrul orbitei Pământului și putând determina altitudinea stelei față de fiecare extremitate a acestui diametru, știm o latură și cele două unghiuri adiacente ale unui triunghi, astfel că lungimea celorlalte laturi ale acestuia poate fi ușor calculată. Diferența dintre unghiuri astfel obținută este numită *paralaxă* stelei. S-a constatat că ea poate fi măsurată numai în cazul câtorva stele mai apropiate, dat fiind faptul că de obicei nu există o diferență apreciabilă în ceea ce privește poziția stelei atunci când ea este privită din puncte opuse de pe orbita Pământului.

MIȘCAREA. S-a precizat deja că stelele nu sunt sub nicio formă fixe. De fapt, există trei tipuri distincte de mișcare, și anume: precesia, mișcarea proprie și mișcarea radială sau mișcarea către ori dinspre Pământ.

(a) *Precesia.* Precesia echinoctiilor este un fenomen care face ca toate stelele să pară că avansează fizic în longitudine cu o viteză de aproximativ $50''$ pe an, datorită mișcării retrograde printre constelații a echinoctiului de primăvară, punctul echivalent al gradului zero Berbec. Cauza acestui fenomen nu este absolut sigură. Se spune, de obicei, că el se datorează unei neînsemnate schimbări anuale a unghiului de înclinație a axei Pământului. S-a sugerat și că efectul vine de la mișcarea Soarelui pe orbita sa, mișcare prin care toate planetele ar fi, desigur, transportate odată cu el, independent de propria lor orbită, aşa cum și Luna este purtată de către Pământ în jurul Soarelui. Această schimbare precesională nu afectează pozițiile relative ale stelelor, adică poziția uneia față de celalătă.

(b) *Mișcarea proprie.* În anul 1718, Halley a descoperit că Arcturus și Sirius s-au mișcat spre sud față de poziția în care se aflau pe vremea lui Ptolemeu. La momentul actual este unanim recunoscut faptul că toate stelele posedă o mișcare proprie, care le face să-și schimbe în mod gradual pozițiile unele față de altele. În orice caz, această mișcare proprie pare foarte mică din cauza distanțelor mari la care se află stelele față de Pământ, cu toate că ele se mișcă cu o viteză reală extrem de mare. Așa cum este văzută de pe Pământ, mișcarea proprie medie a unei stele de magnitudine unu este de aproximativ $0,25''$ pe an, pe când mișcarea proprie a unei stele de magnitudine şase este de aproximativ $0,04''$ pe an, rata de mișcare variind însă de la caz la caz. Mișcarea proprie maximă cunoscută, cea a unei stele de magnitudine opt (G.C.Z., V, Nr. 243), stea neobservabilă cu ochiul liber, se ridică la valoarea de $8,7''$ pe an.

La fel ca alte stele, Soarele nostru se mișcă prin spațiu, iar dacă, aşa cum ni se spune uneori, aceasta este cauza reală a precesiei, atunci, probabil, orbita sa încheie un circuit complet în aproximativ 26.000 de ani. În prezent este cunoscută direcția în care se mișcă Soarele și, firește, întregul sistem solar, punctul de care se apropie (sau Apexul Solar, aşa cum mai este numit acesta) aflându-se la granița constelației Hercules la $277^{\circ}05'$ Ascensie Dreaptă (R.A.) și

35° N Declinație, care corespunde cu 11° Capricorn longitudine și 58° N latitudine.

Această mișcare universală a stelelor ne-a dus la concluzia că ar putea exista un Soare central în jurul căruia se mișcă întregul univers. Astfel, s-a sugerat că Alcyone din Pleiade ar fi, probabil, acel Soare, dar această sugestie nu și-a găsit prea mulți susținători printre astronomii din ziua de azi.

(c) *Mișcarea radială.* Aceasta este doar o altă formă de mișcare proprie, cercetată ceva mai recent. S-a descoperit că, în cazul apropierei sau îndepărțării unui anumit corp, liniile spectroscopului se mișcă, această mișcare fiind folosită ca mijloc de măsurare a vitezei corpului respectiv. Cea mai mare viteză descoperită până acum este aceea a μ Cassiopeia, care se apropie de Pământ cu o viteză de 98 de km pe secundă. Alte corperi cerești care se mișcă cu viteză mare sunt ξ Herculis (cu o viteză de 71 de km pe secundă), Aldebaran (cu o viteză de îndepărțare de 48,5 km pe secundă) și γ Leonis (cu o viteză de apropiere de 39 de km pe secundă).

STELE BINARE ȘI MULTIPLE. Odată cu utilizarea telescopului, s-a constatat că multe stele care par să fie un singur corp ceresc atunci când le privim cu ochiul liber sunt de fapt compuse din două sau mai multe stele aflate foarte aproape una de cealaltă. Cel mai întâlnit caz de această natură este acela al aşa-numitelor *stele duble*, când două stele, deși nu sunt legate una de cealaltă în niciun fel, apar ca fiind totuși foarte apropiate din cauza unghiului din care le vedem. Adeseori, una dintre ele se află la o distanță cu multe milioane de kilometri mai mare față de Pământ în comparație cu cealaltă, dar, cum se întâmplă să fie situate aproape în linie, ele par pentru noi foarte apropiate una de alta. Tot aşa, putem avea stele triple sau cvadruple grupate întâmplător împreună. Totuși, în cazul *stelelor binare* cele două corperi sunt de fapt legate unul de altul și se învârt unul în jurul celuilalt, în timp ce în relații cu un grad mai mare de complexitate se pot găsi chiar trei stele formând un sistem ternar, toate legate în același mod.

ROIURI DE STELE. Când foarte multe stele apar ca fiind împreună, atunci avem ceea ce se numește un „roi de stele”, cel mai bun exemplu fiind acela al Pleiadelor. Calea Lactee, de asemenea, formează un enorm roi stelar care se întinde de-a lungul cerului. În prezent, se crede că universul are forma unui disc, Calea Lactee reprezentând muchia acestuia. Dacă aşa stau lucrurile, noi, împreună cu stelele vizibile pentru noi, ne aflăm în interiorul acestui disc, a cărui grosime e estimată la cel puțin 10.000 până la 20.000 de ani-lumină, poate chiar mai mult. Atunci când ne uităm la Calea Lactee, privim din interior de-a lungul discului și astfel avem impresia că un număr infinit de stele se aglomerează laolaltă, în timp ce, dacă privim sub unghiuri corecte, numărul mai mic de stele pe care le distingem se datorează faptului că privim din interiorul discului spre exterior, iar stelele pe care le vedem formează partea superioară și cea inferioară a discului, dincolo de care se întinde spațiul gol infinit (dacă nu cumva mai există și alte universuri-disc, situate atât de departe de Pământ încât lumina lor combinată nu ajunge până la noi).

NEBULOASE. Multe dintre roiuurile de stele erau cunoscute și în Antichitate, dar acestea erau denumite de regulă „stele nebuloase” sau „nebuloase”, deoarece elementele componente n-au putut fi percepute ca niște corperi cerești distincte din cauza mijloacelor destul de precare pe care anticii le aveau la dispoziție. În prezent, se cunosc totuși o mulțime de nebuloase în adevăratul sens al cuvântului. Ele sunt formate din materie gazoasă incandescentă, care se întinde pe milioane de kilometri în spațiu și care e condensată treptat, astfel încât să formeze o stea sau un sistem solar. Acestea se află în mai multe stadii de dezvoltare, iar vîrsta lor relativă poate fi determinată adesea după culoarea și compozitia lor spectroscopică. În scop astrologic, nebuloasele și roiuurile de stele au fost întotdeauna grupate împreună, pentru că deocamdată nu se știe dacă trebuie să facă parte din ceea ce privește natura influențelor lor.

CULOARE ȘI MAGNITUDINE. Deși, în general, acest lucru nu este ușor observabil cu ochiul liber, stelele fixe prezintă o mare

varietate de culori. Așa cum se va vedea mai târziu, aceasta a fost una dintre primele metode prin care s-a stabilit care este natura influenței unei anumite stele, chiar dacă acest criteriu de apreciere funcționa doar în cazul stelelor mai mari. În scopuri strict comparative, dimensiunile aparente ale stelelor sunt indicate prin numere reprezentând magnitudinea. Stelele de magnitudine 1, cum ar fi Sirius, Arcturus și Aldebaran, sunt cele mai strălucitoare de pe cer, restul stelelor fiind clasificate, în funcție de mărimea lor aparentă și de strălucire, până la magnitudinile 14 și 15. Toate stelele cu magnitudinea mai mică de 6, aproape sau complet imperceptibile cu ochiul liber, poartă denumirea de stele *telescopice*. Se estimează că, dintre stelele vizibile pe cer la nord de declinația 35° S, 14 sunt de magnitudine 1; 48 sunt de magnitudine 2; 152 de magnitudine 3; 313 de magnitudine 4; 854 de magnitudine 5; și 2.010 de magnitudine 6.

S-a descoperit totuși că unele stele par să-și modifice strălucirea și să varieze, periodic, între anumite magnitudini. Astfel, Algol variază între magnitudinile 2,3 și 3,5 în cursul unei perioade totale de 2 zile, 20 de ore, 48 de minute și 54,4 secunde, pe când exemplul clasic Mira (*o Ceti*) variază între magnitudinile 9 și 2 în decursul unei perioade de aproximativ 11 luni. În cazul lui Algol, variația este cauzată de o stea însotitoare întunecată, care produce eclipse periodice în timp ce cele două corperi se învârt unul în jurul celuilalt, dar motivul pentru care stelele variază rămâne în general destul de puțin înțeles.

În plus, pe lângă aceste variații periodice, există unele stele care prezintă o schimbare graduală a magnitudinii și altele care strălucesc puternic temporar, diminuându-și apoi rapid luminozitatea sau dispărând cu totul. Ca exemplu de stea din prima categorie menționată o avem pe Zubeneschamali (β *Librae*), care pe vremea lui Eratostene era mai strălucitoare decât Antares (α *Scorpii*), iar acum are o magnitudine mult diminuată. Cea de-a doua categorie e formată din stele temporare sau *nove*, care apar brusc când și când.

Una dintre cele mai recente nove este Nova Cygni¹, care a fost descoperită de dl W.F. Denning din Bristol la ora 9.30 P.M. (G.M.T.) pe 20 august 1920, la R.A. 299° , declinație $53\frac{1}{2}^{\circ}$ N, corespunzând cu longitudinea de $1^{\circ}22'$ în Pești, latitudinea 70° N $50'$, despre care s-a crezut că ar avea legătură cu revoltele și incendierile din Belfast. Deși nu se cunoaște exact din ce cauză aceste stele cresc brusc în strălucire, e posibil ca, în anumite cazuri, fenomenul să fie provocat de coliziunea dintre două stele.

CLASIFICAREA. De-a lungul timpului au fost utilizate diferite metode pentru a clasifica și identifica stelele, dar mai toate se bazează pe gruparea fundamentală în constelații. Pe vremea lui Ptolemeu erau cunoscute numai 48 de constelații (restul constelațiilor fiind adăugate, treptat, de la 1600 e.n. încوace), însă originea acestora a rămas până azi o enigmă. 45 dintre acestea au fost menționate de Aratos², în anul 270 i.e.n., dar ele existau cu sute de ani înainte de epoca lui și e posibil să fi fost create de către caldeeni sau de către un neam de oameni mai vecchi. Totuși, e destul de sigur că figurile constelațiilor au fost alese din rațiuni astrologice, de vreme ce configurația niciunui grup de stele nu respectă forma impusă de tradiție. La început numai acele stele care țineau de figura constelației erau considerate ca apartinând grupului, celelalte fiind privite ca „neformate” sau „risipite”. Mai târziu însă s-a recurs la un punct de vedere mai tolerant, iar acum

1. Textul lui Vivian E. Robson fiind scris în 1923, este vorba despre Nova Cygni 1920 (Nova din Lebăda 1920). Aceasta a fost o nouă care a explodat în constelația Lebăda în anul 1920, atingând magnitudinea 2, pentru ca mai apoi să pălească, ajungând în zilele noastre la o magnitudine de numai 17,09. Între timp, în Lebăda au mai explodat două nove, Nova Cygni 1975 și Nova Cygni 1992.
2. Aratos din Soli (cca 310 i.e.n. – 240 i.e.n.) a fost un poet grec, considerat unul dintre cei șapte pleiadei poetice antice. Între altele, a scris *Phainomene*, un poem despre cunoștințele astronomice ale vremii, compus din 1154 de versuri în limba greacă, poem care s-a păstrat integral până în epoca actuală.

fiecare stea de pe cer este membră a unei constelații. Din nefericire, liniile de demarcație ale unui grup de stele nu sunt în niciun caz clar definite și, probabil, nici absolut corecte din punct de vedere astrologic, de vreme ce au fost stabilite relativ recent. Limitele lui Argelander¹ au fost acceptate pentru constelațiile nordice, iar limitele lui Gould pentru cele sudice. Divizările inițiale erau probabil mai uniforme, mai ales în cazul constelațiilor zodiacale, care acum au întinderi inegale.

(a) *După nume.* Cea mai veche metodă de identificare a stelelor a fost cea în funcție de nume. Toate stelele mari și multe dintre cele mici aveau nume distințe, cele mai multe dintre ele fiind valabile și azi. Arabii au dat aproape toate numele folosite în astrologia occidentală, dar probabil că ei au fost întrecuți în privința listelor cu nume de stele de către chinezi, care par să fi avut un sistem foarte amplu de nomenclatură stelară. În prezent identificarea după nume a fost aproape în totalitate înlocuită de alte metode mai bune. Acest sistem de clasificare este unul oarecum greoi, care nu oferă niciun indiciu legat de locul aproximativ în care poate fi găsită steaua. Mai mult decât atât, el este absolut nepotrivit pentru a acoperi puzderia de stele mici descoperite în prezent cu ajutorul telescopului. În scop astrologic totuși, unde e necesar să se ia în considerare doar un număr mic de stele, această metodă este mult mai utilă decât oricare alta. Prin urmare, am păstrat numele vechi, dar am adăugat și unele noi acolo unde a fost necesar, deoarece este mult mai ușor să vorbești de conjuncția Soare-Capulus, de exemplu, decât de conjuncția Soarelui cu 33 Uranus și Persei.

1. Friedrich Wilhelm August Argelander (1799-1875) a fost un astronom prusac. Împreună cu Adalbert Krüger și Eduard Schönfeld, a creat catalogul *Bonner Durchmusterung* (prescurtat BD), publicat între 1852 și 1859. BD arată poziția și luminozitatea a peste 324.000 de stele și este cel mai vechi catalog aflat încă în folosința astronomilor contemporani.

(b) *După locul pe care-l ocupă în constelație.* Ptolemeu a adus un progres în identificarea stelelor prin faptul că a început să numească o stea după poziția sa într-o constelație (de exemplu, „Genunchiul Drept al Boarului” pentru Arcturus). Un astfel de sistem este însă foarte greoi și inexact și, desigur, complet inadecvat în cazul stelelor localizate în afara granițelor constelațiilor. A fost totuși folosit adesea de către astrologii secolului al XVII-lea și, din nefericire, a supraviețuit în rândul celor care în prezent acordă atenție studiului stelelor fixe.

(c) *După constelație și literă.* În 1603, Bayer a introdus o metodă prin care fiecare stea era cunoscută după numele constelației din care facea parte, particularizându-se ulterior prin adăugarea unei litere din alfabetul grecesc. Literele erau alocate de obicei în ordinea descrescătoare a strălucirii stelelor, cea mai strălucitoare dintre ele fiind numită α și tot aşa. Astfel, Regulus, care este cea mai strălucitoare stea din Leu, a devenit cunoscută ca α Leonis (cazul genitiv e folosit pentru constelație). Cu mici modificări, sistemul acesta este cel folosit în prezent. Când alfabetul grec a fost epuizat, a fost necesar să se introducă și numere pe lângă litere, iar acest lucru a fost pus în practică de către Flamsteed.

(d) *După numărul de catalog.* Azi se obișnuiește ca această ultimă metodă de clasificare menționată să fie folosită pentru stelele foarte cunoscute, în timp ce stelele telescopice să fie identificate încă de la descoperire după numărul lor dintr-un catalog demn de încredere, precum Groombridge¹ 1646, Lalande² 21185 și aşa mai departe. Aceste cataloage diverse conțin amplasamentele a aproape un milion de stele și dau pozițiile medii făcând abstracție de precesie, de nutație, de aberația luminii și de mișcarea proprie. Astfel, aproape oricare stea poate fi identificată acum odată ce sunt

1. *A Catalog of Circumpolar Stars*, catalog întocmit de astronomul englez Stephen Groombridge și publicat postum în 1838.
 2. *Histoire Céleste Française*, catalog întocmit de astronomul Jérôme Lalande și colegii săi de la Observatorul din Paris, publicat în 1801.

stabilite Ascensia Dreaptă și Declinația ei, folosirea longitudinii și a latitudinii fiind o practică la care s-a renunțat de mult timp.

Spre folosul celor ce ar dori să cerceteze influența oricărei alte stele care nu este amintită în următoarele pagini, în anexe este explicată pe larg metoda de conversie a Ascensiei Drepte și a Declinației în longitudine și latitudine.

Deoarece alfabetul grecesc este frecvent folosit pe parcursul textului, am expus mai jos caracterele și numele literelor pe care acesta le conține:

α	Alfa	ν	Niu
β	Beta	ξ	Csi
γ	Gama	ο	Omicron
δ	Delta	π	Pi
ε	Epsilon	ρ	Ro
ζ	Zeta	σ	Sigma
η	Eta	τ	Tau
θ	Teta	υ	Ipsilon
ι	Iota	φ	Fi
κ	Kappa	χ	Hi
λ	Lambda	ψ	Psi
μ	Miu	ω	Omega

Capitolul II

Influența constelațiilor

În Antichitate erau cunoscute doar 48 de constelații, denumite după cum urmează:

Constelații zodiacale

Berbecul (Aries)	Leul (Leo)	Săgetătorul (Sagittarius)
Taurul (Taurus)	Fecioara (Virgo)	Capricornul (Capricornus)
Gemenii (Gemini)	Balanța (Libra)	Vărsătorul (Aquarius)
Racul (Cancer)	Scorpionul (Scorpio)	Peștii (Pisces)

Constelații nordice

Andromeda (Andromeda)	Lebăda (Cygnus)	Pegas (Pegasus)
Vulturul (Aquila)	Delfinul (Delphinus)	Perseu (Perseus)
Vizitiul (Auriga)	Dragonul (Draco)	Săgeata (Sagitta)
Boarul (Bootes)	Calul Mic (Equuleus)	Şarpele (Serpens)
Cassiopeia (Cassiopeia)	Hercule (Hercules)	Triunghiul (Triangulum)
Cefeu (Cepheus)	Lira (Lyra)	Ursa Mare (Ursa Major)
Coroana Boreală (Corona Borealis)	Ophiucus (Ophiuchus)	Ursa Mică (Ursa Minor)